

ЯК М'ЯЧ СТАВ ВЕСЕЛИМ

М'яч був новий—новісінький. І дивний—предивний. Зовсім не схожий на інші м'ячі. Неначе зроблений з яскравих кольорових латочок. Катруся аж сплеснула в долоні, коли побачила його.

І одразу вибігла на подвір'я.

— Гуп-гуп-гуп! — м'яч весело стрибав на стежці. Настрій у нього був пречудовий. Надворі ясно світило весняне сонечко, завзято цвірінькали горобці й ніжно пахла молода травичка.

— Оце ж краса! — думав м'ячик. — Катруся мене з рук не випускає! Так і стрибатиму все життя!

Та даремно радів м'ячик... Вже через годину він самотньо лежав під парканом, а Катруся разом з подругою Настусею стрибали на скакалках. Як же засумував м'ячик...

— Я так старався! — гірко зітхав він. — Чому ж Катруся залишила мене

